

La o tablă în parc cu bătrânii Becleanului

written by J de S | 14/10/2013

Vacanțele de vară și de iarnă petrecute la bunici erau un paradis, în care ni se împlineau de cele mai multe ori toate poftele. Acolo, uitam de certurile și restricțiile părinților, de școală și de teme. Era lumea noastră, universul nostru unde nu aveam nici o grijă, ci doar motive de bucurie.

Toate mofturile și plăcerile ne erau îndeplinite numai pentru a ne vedea fericiți și cu zâmbetul pe buze. Dar, cu trecerea anilor nu mai avem chef de vacanțe petrecute la bunici: ne schimbăm gândurile, prietenii, anturajul. Mergem la bunici doar în vizită, când le ducem dorul.

Stând în parc pe o bancă umbrită și cu gândul dus departe... nu îl pierd în ochi pe un bătrânel împingând căruciorul în care se află nepotul cel mic și îl

supraveghează din ochi pe cel mare, aflat pe tricicletă. E adus de spate și pare obosit. Doar zâmbetul de pe buze nu-i lipsește.

Anii de bătrânețe sunt greu de dus. Bolnavi, cu griji pe cap, cu o pensie mizeră pe care o strică pe medicamente. Viața lor este grea, agasantă și plictisitoare din pricina faptului că nu mai au putere să mute munții din loc cum o făceau în tinerețe.

Acum abia se mai mișcă, mai vorbesc și de văzut văd...în ceață. Uneori îi găsești adunați la o tablă, la un șah sau o șeptice în parc la umbră. Aici ei se mai destind și mai uită de boală și de calvarul vieții.

Am o milă și un regret pentru bătrâneii care își petrec ultimii ani din viață într-un azil departe de casă și de cei dragi, departe de amintiri și de locul unde au trăit.

Bunicii și părinții fac parte din noi. Fără ei nu ar fi așa frumoasă viața. Cu siguranță pentru fiecare dintre noi, ei reprezintă actorii principali din filmul vieții. Spre ei ne întoarcem mereu , cu recunoștință, neputând să le mulțumim cu adevărat vreodată pentru tot ceea ce au făcut pentru noi.

Nicoleta MÎRZA